

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2017. karácsony

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

„Az emberek esztelenek, következtelenek és magukba fordulnak,
MÉGIS SZERESD ŐKET!” (Kalkuttai Szent Teréz)

SZENT II. JÁNOS PÁL: KARÁCSONYI IMÁDSÁG

Krisztus született értünk, jöjjetek, imadjuk!
Hozzád jövünk ezen az ünnepi napon,
Betlehem édes Gyermeke,
aki megszületvén elrejtetted istenségedet,
hogy osztozz a mi törékeny emberi természetünkben.
A hit világánál felismerünk téged,
mint igaz Istent, aki megtestesült értünk.
Te vagy az Ember egyetlen Megváltója!

Jászolod előtt, ahol, erőtlenül fekszel,
szűnjék meg minden erőszak,
amiből oly sok elmondhatatlan szenvedés fakad;
aludjanak ki a széthúzás tüzei,
mielőtt nyílt összetűzésekké fajulnának;
erősödjék meg az akarat a béke keresésére,
támogatva a népek s az emberek jogos törekvéseit.

Betlehemi Gyermeke, Béke prófétája!
Bátorítsd a párbeszédet és a kiengesztelődést,
serkentsd a félnék, ám reményteli béketörekvéseket,
a világban élő sok-sok fivérünk és nővérünk jelenéért és jövőjéért...

Oly nagy szükség van mindenhol a békére!
Te, aki az igaz béke Fejedelme vagy,
segíts megértenünk: nincs más út az építéshez,
mint az elborzadás és elfordulás a rossztól és a béke bátor követése.

Jószándékú emberek a föld minden nemzetéből!
Jöjjetek bizalommal az Üdvözítő jászolához!
Siessetek! Akivel itt találkozhattok, azért jön,
hogy megtanítsa nekünk az igazság, a béke és a szeretet útját!

Forrás: Egészen a Tiéd /Szent Maximilian Kiadó/

A BENYUS ÉS AZ EVANGELIZÁCIÓ

A harmadik adventi gyertyagyújtást követően vendégeskedett templomunkban a Benyus Családi Kórus és Kamaraegyüttes ifj. Benyus Sándor vezetésével. Aki eljött, részesévé vált az élménynek, amelyet id. Benyus Sándor és felsége, Anna 10 felnőtt gyermeke és 36 unokája szerzett a közönségnek, akiknek mintegy harmada 14 év alatti gyermek volt.

A kamaraegyüttes 10 tagja, a Benyus testvérek mindnyájan diplomás muzsikusok, egyenként is több hangszeren játszanak – a legkisebbtől (a csengettyűtől) a legnagyobbig (a nagybőgőig). Csodálatos élmény volt hallani és látni, amint egyik hangszert szólaltatták meg a másik után egy-egy darabon belül is (pl. Benyus Péter: kürt – xilofon – triangulum – csengettyű – csörgődob), a legegyszerűbb hangszerből is más-más hangokat és dallamokat előcsalva.

A kórus tagjai nemek és korosztályok szerint vonultak be, külön koreográfia alapján. Ifj. Benyus Sándor végig mosolyogva, szeretetteljes gesztusokkal kísérvé dirigálta a kórust, akik igazi profikként énekeltek.

Pedig egy család ők – gyermekek, tinik, nagy kamaszok, ifjak, akiknek épp úgy lehetnek rossz napjaik, barátokkal-barátnőkkel tervezett közös programjaik, mint az „átlag gyerekeknek”, amit a mi „átlag gyerekeink” esetleg családon belül sokszor szóvá is tesznek. Ezek a fiatalok azonban ennek jelét sem adták, profik módjára tették a feladatukat – énekeltek. Némi kelletlenség csupán a koncert végén adott második ráadás éneklése során volt érzékelhető, amikor a már kivonult fiataloknak ismét vissza kellett térniük. De még ezt is szeretettel hozták nagyapjuk és szülei tudomására, egy-egy „sanda” pillantással. Ettől is tűntek igazi Családnak.

A legkisebbek, az ovisok bevonulása és produkciója elsöprő siker volt. Ekkor vált érthetővé az a szellemiség, mely a családi kórust és kamaraegyüttest a legnagyobbak közé emelte. Ezeknek a piciknek nem szükséges külön zeneoviba, zeneiskolába járni, hiszen egész életüket ebben élik. A családban, a heti próbák alkalmával, a legjobb tanároktól (saját hozzáértő

művész szüleiktől) sajátíthatják el a zenei alapokat és ismerhetik meg az együtt zenélés örömét. És számukra ez a természetes.

Id. Benyus Sándor bevezetőjében elmondta, hogy a tény, hogy neki 36 unokája van, bizonyítja, 10 gyermeke sohasem érezte tehernek a sok testvért. Ő kezdetektől vállalta, hogy a muzsikálás és a karvezetés mellett átiratokat készít, mikor gyermekei abba a korba léptek, hogy egy-egy új hangszeren tanulhattak. Anna asszony pedig a kottákat írta, hiszen ő is muzsikus. A kamaraegyüttes 10 tagja között 20 év korkülönbség van, ami folyamatos munkát jelentett a család főnek és feleségének. Az unokák kórusának első jelentős fellépése a kamaraegyüttesel 2011-ben történt Krakkóban, ahol az Isteni Irgalmasság Konferenciáján léptek fel. Ebben a városban működött Karol Wojtyła, a későbbi Szent II. János Pál, templomunk védőszentje is, akinek papságát, püspökségét és pápaságát is áthatalta az Isteni Irgalmasság gondolata. 2000. április 30-án Ő hirdette meg az Isteni Irgalmasság ünnepét, és öt évvel később éppen Isteni Irgalmasság

vasárnapjának vigíliáján adta vissza lelkét a Teremtőnek.

A koncert elejére a földszint és a karzat is megtelt. A nézők többsége nem templomi közösségünk tagja volt. A koncert végén pedig zúgott a vastaps. Szinte tapintható volt a szeretet mennyi megnyilvánulása a kórus és kamaraegyüttes tagjai és a közönség között. A nagy emberek szerénységével mondta Benyus Tamás mosolyogva, mikor megköszöntem, hogy eljöttek: „Mi csak a dolgunkat tettük...”.

A koncert igazi példája volt a muzsika általi evangelizációnak. A BENYUS példát adott zenei tudásból, hitből, fegyelemből, szerénységből, alázatból és – ami talán a legfontosabb – szeretetből. Azt hiszem, bátran kimondhatjuk, az utolsó ötre mindnyájunknak nagy szüksége lenne.

Végül álljon itt id. Benyus Sándor és Anna fohásza, melyet minden koncert előtt elmondanak: „Mindent Isten nagyobb dicsőségére...”. Amen.

Kövágó István

AZ EUCHARISZTIA

Szent János evangéliumának 6. fejezete alapján

Eucharisztia

- mint oltáriszentség
- mint közösség Isten és ember között.

Isten másképp is jelen lehetne közöttünk, ám Ő ilyen kézzelfogható módon szeretne jelen lenni számunkra.

Szent János apostol már tudott a másik három evangéliumról. A XXI. századi európai ember szeret mindent dokumentálni, tudni mindent, mi hogyan történt. Akkoriban ez nem így volt. Az evangelisták elsődleges célja nem a dokumentálás volt, hanem a hit továbbadása, ezért az evangéliumok olvasásánál és értelmezésénél ezt mindig szem előtt kell tartanunk. János az utolsó vacsorán nem írja le a kenyértörés aktusát, ő a búcsúbeszédre helyezi a hangsúlyt. Az Eucharisztia alapítását pedig elővételezi evangéliumának 6. fejezetében, a kenyérszaporítás csodája kapcsán.

Mire van szükség a csodához? Itt szükség van hozzá az öt kenyérré és az emberre, aki azt odaviszi Jézushoz. Jézus soha nem tesz cél nélkül csodát. Van, amikor a hit előzi meg a csodát, van, amikor a csoda célja éppen a hit felébresztése. Mindenképpen szükség van hozzá az ember közreműködésére. A szentmisében az áldozati rész elején ezekkel a szavakkal veszi kezébe a pap a kenyeret és a bort: „Áldott vagy, Urunk, mindenség Istene, mert a Te bőkezűségedből kaptuk a kenyeret (bort). Föjlajánljuk neked, mint a föld (szőlőtő) termését és az emberi munka gyümölcsét. Ebből lesz számunkra az élet ke-

nyere (a lélek itala).” – Isten számít a mi közreműködésünkre. Nélkülünk nem akar jelen lenni a földön kézzel fogható formában.

Felmerül a kérdés az öt kenyér kapcsán: „De mi ez ennyinek?” – Nagy kísértése ez életünknek. Ha ránézünk a mérhető valóságra, akkor az erőnk nevetségesen kevésnek tűnhet. Mi az, ami mégis történhet? - Odaadhatom Istennek azt, amim van: minden cselekedetemet, igyekezetemet, nehézségemet. Így végbemegy bennem egy belső átalakulás. Minden ugyanúgy marad, a külső körülmények nem változnak, mégis minden más lesz. Mert én változtam meg, megváltozott a belső hozzáállásom. Megváltozik az Istennel és az emberekkel való kapcsolatomban. Ez a változás nem látványos. Azt mondják, hogy ha egy kocsis megtér, azt először a lovai veszik észre. Isten is lehetne jelen más formában közöttünk. Ő mégis ezt a módot választja. Nem látványosan van jelen az Oltáriszentségben. Mert nem a látvány a lényeg, hanem a dolog belső átalakítása.

„Azon a helyen sok fű volt.” Abban a pusztában nem volt sok fű. De azon a helyen igen, ahol letelepedtek. Ez a mondat azt hangsúlyozza: itt jó volt lenni, a környezet megfelelő volt. Ötezren voltak csak a férfiak. András apostol viszi oda a fiút Jézushoz, akinél van öt kenyér és két hal. András vitte Jézushoz Pétert is. Ez az ő szerepe: az embereket Jézushoz vezetni.

Megtörténik a csoda, a sok ember jóllakik az öt kenyérből és két halból. És mi erre a válaszuk? Jézus „erőszakkal királlyá akarják tenni”. És hogy reagál erre Jézus?

Elmegy onnan. Ő nem attól lesz király, hogy mi „megszavazzuk”. Politikai rendszerek jönnek és mennek. Jézusra is ugyanaz a tömeg kiált majd halált, aki pár nappal előtte még ünnepelte. Királysága a kereszten lesz nyilvánvalóvá. . A kereszten Jézus trónusa. Ő a kereszten uralkodik. Legalább egy évezreden át a kereszten a dicsőséges Krisztust ábrázolták. Nem mintha nem tudták volna, hogy Jézus a kereszten szenvedett. Hanem mert Ő a kereszten dicsőült meg. Engedelmissége által a kereszten meghalt a halál, és győzött az élet. Ádám és Éva engedetlenségének következményét Jézus az engedelmisségével törölte el. Jézus a kereszten uralkodik, és ennek még jelét is adja utolsó leheletével, amikor „intézkedik”: „Íme, a te fiad... Íme, a te anyád.”

A tanítványok bárkába ülnek, és „elindultak a tavon Kafarnaum felé.” Besötétedik, erős szél fúj. Jézus utánuk megy gyalog. Átsétál a tavon. Amikor odaér a bárkához, a bárka partot ér. Ez is szimbólum. Evezünk, evezünk, de célba csak akkor érünk, ha Jézus belép a bárkánkba.

Másnap az emberek keresik Jézust. Nagy nehezen megtalálják. Mit kérdeznek? „Mester, mikor jöttél ide?” Ezért nem keresünk fél napig vagy egy egész napon át valakit, hogy ezt megkérdezzük tőle. Jézus tudja is ezt, és a választ más síkon fogalmazza meg. „Nem azért kerestek, mert csodát láttatok, hanem azért, mert ettetek és jóllaktatok.” – Gyakran teszi ezt Jézus. A lelkünkbe lát, és „föléválaszol” a kimondott kérdésünknek. Mert ő nem azért tett csodát, hogy jóllakjanak az emberek, ez csak hozadék volt.

Hanem hogy higgyenek. De az emberek ezt nem értették meg.

Érdeemes a saját kérdéseimet, kéréseimet is felülvizsgálni. Vajon nem csak erre a világra szólnak-e? Amikor egészséget, boldogságot kérek, amikor jelen problémáimra kérem a megoldást? Ha csak ilyen kéréseim vannak, akkor valamit nem értek. Isten szeret, és természetesen lehet kérni a segítségét evilági dolgainkban is. De az Ő igazi célja az, hogy elvezessen bennünket az üdvösségre. „Értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből...” Nem a jólétünkért, hanem az üdvösségünkért! Mit akar Isten? Azt, hogy üdvözüljek! Életemet csak az örökélet perspektívájából érdemes szemlélnem. Az életünknek vannak problémái, és azokat szeretnénk megoldani. Jó, Isten ebben is segít. De nem ezért jött! „Atyám adja az igazi kenyeret. Az az Isten kenye-re, amely leszállt a mennyből és életet ad a világnak.”

Ha csak ez az élet van, abba valóban bele lehet örülni. A Prédikátorok könyve szerint „minden csak hiábavalóság”. De Jézus az örökélet perspektívájával élt közöttünk. Erre akarta ráirányítani a fegyelmünket. Mindig úgy beszél, hogy hallgatóságát döntés elé állítja.

„Atyám akarata az, hogy mindaz, aki látja a Fiút, örökké éljen.” Mért is kell megismernem az Atya akaratát? Felelőség ezt megismerni. Ha már ismerem, nem mondhatom, hogy „én nem tudtam”. Mit is imádkozunk a Miatyánkban? Milyen lélekkel mondjuk ki: legyen meg a Te akaratod? Fölismerem-e, és félre tu-

dom-e tenni a magamét ezért, hogy meglegyen az Atyáé?

„A zsidók zúgolódní kezdtek. ... Nem Jézus ez, József fia?” Ismerik-e Jézust? Ismerni a Biblia szavaival élve azt jelenti: termékenyen együtt lenni vele. (Pl. Ádám megismerte feleségét, Jézus elhallgattatja az ördögötől megszállottat, aki azt mondja „tudjuk, hogy ki vagy, az Isten fia!” – Jézus elhallgattatja, mert ő csak tudja, de nem ismeri!) Ismerni Jézust azt jelenti: van közös ügyünk vele. Ismerem Istent vagy csak információm van róla? Jól tudom a hittan leckét vagy törekszem őt megismerni?

„Senki sem tud hozzám jönni, ha az Atya, aki küldött engem, nem vonzza.” Mindig az Isten a kezdeményező. Isten lép először felénk, de kell a mi döntésünk is. A zsidóság számára ez nem volt új, de a pogányok számára igen.

„Én vagyok az élet kenyere.” A korabeli zsidókat valóban a hitükben állítja döntés elé, amikor azt mondja: „Atyáitok mannát ettek a pusztában, mégis meghaltak.” (Nem is Mózes adta, hanem már azt is az Atya.) ... „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, bennem marad és én őbenne. ... Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él.” A zsidók nem ihattak vért. Hitükben állította őket Jézus válaszút elé. Ez mindig nagyon fontos a mi számunkra is. Döntésünk kell.

„Kemény beszéd ez. Ki fogadhatja el?” Akkor lépnek vissza sokan, amikor Jézus a legtöbbet akarja adni: önmagát. Emberi kapcsolatokban is sokszor előfordul ez: ha a másik mindent oda akar adni, megijedünk a felelősségtől.

Isten annyira türelmetlenül szeret minket, hogy már útközben elénk siet és testével táplál minket, hogy el ne tévedjünk az úton. A szentmisében minden mozzanat arra szolgál, hogy felvezessen minket a csúcsra: a Jézussal való találkozásra az áldozásban. És utána csönd van.

Jézus értünk jött, értünk adja magát az oltáriszentségben. Megehetjük, így akar táplálni bennünket. – Ennél közelebb, amit megeszünk, semmi nem kerülhet hozzánk. Az teljesen a részünkkelé válik, beépül a sejtjeinkbe. – Mondjuk a gyerekeknek: „Úgy szeretlek, majd megeszlek!”

Bármit megszerezhetek, azt a szomjúságot, amit a lelkem mélyén érzek időnként, senki és semmi nem töltheti be, csak az Isten. Ne felejsük el ezt az érzést!

A mi hitünk középpontja a vasárnap. Oltáriszentség nélkül nincs igazi közösség. Az Istennel való közösségben élem meg a többi emberrel való közösségemet is. Tudjuk, közösségünknek van egy logisztikai síkja, sok mindent meg kell oldanunk. Az Oltáriszentség képes minket egyetértőkké tenni. Nyissuk ki a templomainkat, és térdeljünk együtt az Oltáriszentség elé. Akkor lassan megértjük, hogy amikor veszteségeinket elfogadjuk, akkor kerülünk helyünkre az életben. Mert aki mindig nyerni akar, az életét fogja elveszíteni. Tudjunk veszíteni a másíékért! Jézus is ezt tette értünk: elveszítette földi életét, hogy megnyerje számunkra az örökéletet.

(Bán Zsolt Jónás atya elmélkedéseí alapján lejegyezte Schumicky Ildikó)

TEPLOSOT ÉPÍTÜNK!

„Egyházközségünk életében döntő ponthoz vezérelt minket Istenünk: sok száz órás előkészítő munka, olykor gyötrődések és kételyek, sok-sok vita és megbeszélés eredményeként elkészült az a műszaki és pénzügyi ütemterv, illetve kivitelezési szerződés, mely a leendő új templomunk legkritikusabbnak vélt első fázisát szándékozik megvalósítani.”

10 évvel ezelőtt írtam ezeket a sorokat a MÉGIS-ben. Úgy gondoltam, hogy 2017 karácsonyán is illene valamit leírni, közvetíteni abból a munkából, amiben vagyunk.

De előbb nézzük csak tovább az egykori írást 2007-ből ...

„Ez a vasbeton építmény, illetve a hozzátartozó alapozási munkák fognak elkészülni 2008 áprilisáig.”

Majd egy picit később ugyanitt:

„Az október 12-i püspöki meghallgatáson püspök úr támogatásáról biztosított minket remélve, hogy 2009-ben megtörténhet a templom felszentelése. Ígérete szerint a valamikori „kisiskola” kárpótlási pénzeit maradéktalanul meg fogjuk kapni ütemezve, illetőleg az egyházmegye erejétől függően mindenben támogatni fog minket. Azt gondolom, ennél többet még legszebb álmainkban sem reméltünk.”

Egy másik idézet, szintén egy tíz évvel ezelőtti MÉGIS-ből, Dr. Kövágó István tollából:

„Nyugodtan leírhatom, az építkezés nem indult sikertörténetként, hiszen felbuzdulások, majd a pályáztatás nehézségei akadályozták a munkakezdést.”

Visszatekintve a fenti sorokra, némi kétség és bánat lett úrrá rajtam, van értelme bármit is írni? Egy több száz milliós építési projektről előre leírni valamit? Úgysem az és nem úgy valósul meg, ahogy azt ma gondoljuk!

Az olvasók többsége pontosan tudja, hogy ez a bizonyos „vasbeton építmény” - a ma már templom szerkezetének első része - valójában 2008 októberére készült el, azt meg szerintem mindenki tudja, hogy 2009-ben nem történt meg a templom felszentelése.

Akkor most írjak arról, hogy reményünk szerint 2018-ban elkészülhet a teljes templombelső, minden még hiányzó kiegészítéssel, így pedig felszentelhetővé válik a templom?

MÉGIS!

A tízéves mondatokból olvassuk inkább MÉGIS ezt: „az egyházmegye erejétől függően mindenben támogatni fog minket”.

Ez az egykori remény, akkor, azóta és most is valóra vált. A templomépítés teljes története során idén a legnagyobb - az egész templomépítés összköltségéhez mérhető - keretösszeggel támogatja az egyházmegye a templomépítés befejezését.

Van némi politikai felhangja, de *MÉGIS* leírom: megismétlem, „a templomépítés befejezését”.

Most ezt látjuk, itt tartunk.

Gőzerővel folyik a - nagyságrendje miatt szükségszerűen közbeszerzéssel meghirdetendő - kivitelezési munkák több hónapos tervezési, a kiírás előkészítő fázisa. Január közepére szeretnénk, ha ez elkészülne, és láthatnák mennyi is az annyi. A közbeszerzést az egyházmegye bonyolítja, mivel a templom befejezésére elkülönítendő támogatás egy egyházmegyei óriásprojekt része. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a kivitelezés az előző - külső burkolási - fázishoz hasonlóan egyházmegyei szakmai és jogi irányítással zajlik, amely munkákban egy hozzáértő műszaki ellenőr képviselheti a plébánia érdekeit.

Idézem az óriásprojekt projektvezetőjét: „*A minőségi kivitelezés biztosítása ugyanakkor egyrészt a tervezési szinten a tervező, másrészt kivitelezési szinten a műszaki ellenőr, illetve tervezési művezetés keretében a tervezői feladat része, illetve ennek érdekében az Egyházmegye a kivitelezés során műszaki szakértőt is fog alkalmazni. Sajnos azonban még ezek ellenére sem garantálható egy beruházás zökkenőmentes lebonyolítása.*”

Ez is realitás.

A tervezés során Gutowski Robert és csapata sokadszor áttekintette a templomi „ötletbörze”, majd az azt követő Gábor atyával történő egyeztetés anya-

gát. Sok ötlet találkozott az ő gondolataikkal is, igyekeznek a legoptimálisabb megoldást megtalálni, hogy lehetőség szerint a legtöbbjük megvalósulhasson. Ugyanakkor vannak olyan felvetések, amelyek ellentmondanak egymásnak, tehát például, hogy valami színes legyen vagy fekete-fehér, kompromisszummal nem feloldható.

A templom üzemeltetésében résztvevőktől kértünk egy bő eszköztípust, hogy a hétköznapiak során mire lenne szükség. Igyekszünk ezeket a tételeket is az észszerűség, indokolhatóság alapján beépíteni a közbeszerzési kiírásba.

A „mennyi is az annyi” költségvetési összegtől függően szeretnénk, ha egy végleges templomi orgona alapkiépítésben beleférne a keretösszegbe.

Mi magunk is kíváncsian várjuk, hogyan alakul a költségvetési kiírás, amely egy többszörös iteráció a műszaki tartalmat tekintve, jó lenne a lehető legmagasabb minőségi szinten a templomépítés befejezését látni benne.

Így tényleg elérhetővé válhat Páty új katolikus templomának felszentelése.

Milyen szép lenne mindez a következő Szent II. János Pál pápa emléknapon!

Csak nehogy 10 év múlva valaki a templomszentelésre várva megírja a *MÉGIS*-ben, hogy ez a László mennyi badarságot hordott össze...

*Reményi László
a Templomépítést Koordináló
Bizottság tagja*

TEMPLOM ÉPÜL PARTNERFALUNKBAN, PALÁGYKOMORÓCON

Lassan 25 éve járom rendszeresen Kárpátalját. Szinte második otthonomá lett. Végigkövethetem Ukrajna megalakulását, hogyan vált ki a Szovjetunióból, s próbált az új ország talpra állni. Többször láttam, tapasztaltam, hogyan indult meg a változás, majd omlott össze újra minden. Az emberek háromszor vesztették el az elmúlt 25 évben megtakarított pénzecskéjüket. Legutoljára 2014-ben.

Mindezek ellenére a Kárpátalján maradt emberek jövőbe vetett hite nem veszett el, mindig újra tudnak kezdeni. Ha az anyagiakat nézzük csupán, akkor ők rendkívül szegények hozzánk, Magyarországon élőkhez képest, ha a lelkieket, akkor viszont nagyon gazdagok. Évente legalább 25-30 alkalommal megyek át a határon, elsősorban azért, hogy adományt vigyek, de mindig lelkiileg feltöltődve jövök vissza tőlük.

Pár évvel ezelőtt településünk partneri kapcsolatot hozott létre Kiszszelmenc-Palágykomoróc községgel. Az ottani lelkipásztorral és fiatal házaspárokkal mégsem ennek köszönhetően találkoztunk először, hanem Szinyákon, egy lelkigyakorlat alkalmával.

Miron atya hívott ide bennünket azzal, hogy hallott a schönstatti lelkiségről, és tartanánk-e a házaspárjaiknak egy lelki hétvégét. Ezen a hétvégén derült ki, hogy ők és mi partnerfalvukból érkeztünk. Csupa derűs, vidám, bizakodó házaspárral ismerkedtünk meg. Ennek hatására kezdtem a partneri kapcsolatot is komolyabban venni.

Tavaly volt az első év, hogy a Bocskai István Általános Iskolában cipősdoboz-akciót hirdettek a kisszelmenciek javára. Ebben Temesszentandrás Gábor volt a segítségemre. A gyerekek és szüleik komolyan vették a felhívást, és egy mikrobusznyi adomány gyűlt össze. Amikor kivitettem karácsony előtt az adományokat, nagyon örültek neki, de nem elsősorban annak, amit vittem, hanem annak, hogy gondoltunk rájuk.

Illiár József polgármester úr büszkén mutatta meg faluját, és mesélt a jövőbeni terveiről. Beszélt sokat arról, mi lenne jó, ha segíteni tudnánk. Többek között tervezték, hogy egy kis templomot és közösségi épületet építenének, hozzá egy parkot, ahol ünnepeket lehet rendezni. Palágykomorócon a katolikusoknak nincsen még templomuk.

Az idén is rendezett az iskola gyűjtést, de sajnos az emberek tehetsége vagy a lelkesedése alábbhagyott, és csupán egyharmadig telt meg a mikrobusz. Valami nincsen itt rendjén, morfondíroztam magamban, de más forrásból azért teli pakoltam a mikrobuszt. Mikor megérkeztem, mentegetőztem a kirakodásnál, hogy sajnos idén nehezebben élnek a pátyiak, ezért kevesebb a cipősdoboz. De a sokkal kevesebbet is derűvel és hálával fogadták, és azt mondták, hogy majd csinálnak belőle sok kisebb dobozt, hogy mindenkinek jusson.

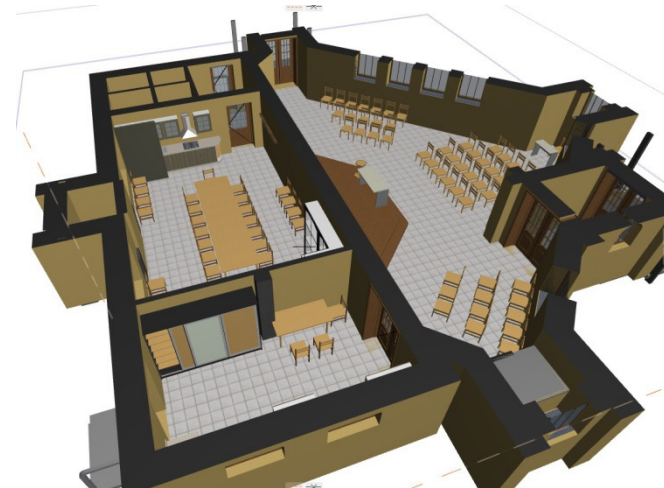
Ezután érdeklődtem, mi van a templomépítési terveikkel. Ekkor hívták Miron atyát, aki hamarosan megérkezett, és örömmel mutatta be a terveket, melyek most vannak engedélyeztetés alatt. Nagy hangsúlyt helyeztek a közösségi terekre és a közösségépítésre is. A legnagyobb meglepetés és öröm számomra az volt, amikor kiderült, hogy a templomot Szent II. János Pál tiszteletére szeretnék szentelni, ennek gondolata megszületett bennük, Majnek Antal püspök atyánál van a kérdés.

Úgy vélem, fontos lenne számunkra, pátyi katolikusok számára, hogy ezt a kis közösséget most majd mi is támogassuk a jövőben. Az ő templomuk építése lehet egy összekötő kapocs a pátyi és a palágykomoróci katolikus közösség között. Imádkozzunk értük, hogy álmukat meg tudják valósítani, ebben erősítsük őket mi is, és kérjük Szent II. János Pál közbenjárását értük.

Íme egy rövid ismertetés, amit küldtek magukról: Palágykomoróc Kárpátalján, az Ungvári Járásban található település. Körülbelül 800 lakosa van. A falu többsége református vallású, de vannak görögkatolikus és római katolikus hívek is. Mivel a faluban nincs ró-

mai katolikus templom, ezért a római hívek egy része a szomszéd településre, Kisszelmencre jár szentmisére, másik része pedig a helyi görögkatolikus templomban vesz részt a liturgián.

Egy másik fontos dolog, ami nagyon hiányzik, egy olyan terem, ahol közösségépítő programokat tudnának megvalósítani: hittanórákat, énekpróbákat, kiscsoportos foglalkozásokat. Ezért Majnek Antal püspök atya már korábban eldöntötte, hogy jó lenne egy olyan, 50 fő befogadására alkalmas templomot építeni Palágykomorócon, mely egy közösségi teremmel van egybeépítve. Ennek 2/3 része liturgikus tér lenne, 1/3-a pedig közösségi terem, melyet a szomszéd települések híveivel együtt közösen tudnának használni.

A falu polgármestere támogatja ezt a projektet, rendelkezésünkre bocsájtottak egy földterületet a falu központjában, ahol fel tudnánk építeni ezt a kápolnát. A tervek december közepére lesznek készen. Az építési engedélyeket pedig ezt követően fogjuk megkapni.

Schumicky András

BRENNER JÁNOS ADVENTJE

Ebben az esztendőben számomra az advent november 11-én kezdődött. Ekkor szereztem tudomást róla, hogy Ferenc pápa döntése nyomán Brenner Jánost rövidesen a boldogok sorában ünnepelhetjük. Brenner János a hit védelmében, az Oltáriszentséget védelmezve halt meg 1957. december 15-én – olvasható a Vatikáni Sajtószolgálat közleményében.

A magyar szentek és boldogok seregének gyarapodása, gondolom, örömet okoz minden magyar szívének, még azoknak is, akik hitük, vallásuk szerint ennek inkább csak a protokolláris értékét látják. Ám a hívő kereszténynek, különösen katolikusnak ez igazi lelki élményt, gazdagodást hozhat. Úgy éreztem, noha az oltárra emelés hivatalos aktusára csak jövő nyáron kerül sor, az én szívemben – a mi szívünkben, akik Brenner Jánost régóta tiszteljük, akiket vértanú sorsa mélyen megérintett –, számunkra ő már idén karácsonykor ott állhat a Megváltó jászolánál, mintegy ő maga is újjá születve ezen az ünnepen.

Ki volt Brenner János?

Ma már könnyű erre a kérdésre választ kapni, hiszen ez is „csak egy kattintás”, és az interneten mind mosolygós arcképét, mind részletes életrajzát könnyen előhívhatjuk. De évtizedeken keresztül ez a név egy véresen iszonyú rejtélyt takart, amiről azon kevesek is csak suttogva mertek beszélni, akik egyáltalán hallottak róla. Én 20 évig működtem Vas megyében, s 33

éven át voltam szombathelyi lakos. Brenner János szolgálati helyén, Szentgotthárdon és a hozzá csatolt Rábakethelyen számtalanszor megfordultam, a gotthárdi tanácselnökkel barátságos viszonyban voltam, de Brenner János nevét soha senkitől sem hallottam, egészen a 90-es évekig. Pedig volt az ő sorsának egy előképe is, akinek története engem már a 80-as években mélyen megdöbbentett.

Mielőtt tehát Brenner Jánost megismernénk, lássuk ezt az előképet! Szentgotthárd és a hozzá tartozó Rábakethely a Rába jobb partján, hosszan nyújtózik az osztrák határtól kelet felé. A Rába széles völgyében éppen szemben, a túlparton fekszik Rönök, aminek ősi, az Árpád-korban gyökerező Szent Imre temploma fent a dombok gerincén, közvetlenül az osztrák határon áll. Ez a vidék, az osztrák és jugoszláv határ térsége a II. világháború után szigorúan őrzött határsáv volt, olyannyira, hogy egészen a rendszerváltozásig csak külön engedéllyel volt látogatható. Különösen szigorú volt azonban a zárlat az 50-60-as években. (Magam is találkoztam olyan határőr-tisztekkel, akik büszkén mesélték, miként vadásztak határsértőkre annak idején.) S ez a vallásüldözéssel súlyosbított szigor kényszerítette a Szent Imre templom plébánosát, az idős Kőmíves Jánost is menekülésre. 1951. december 9-én valaki megsúgta neki, hogy másnap hajnalban jönnek érte. Ő tehát este fél 7-kor szobájában alibi-

ként égő lámpát hagyott – mint Rózsa és Ibolya a három csepp vért –, és észrevétlen átlépte a kert végében húzódó országhatárt: a letartóztatás elől Ausztriába menekült.

A templom ezután gazdátlan maradt, és idővel ott a Béke-tábor határán – sokszorosan meggyalázva, teljesen elhanyagolva – erdőtől benőtt romhalmazzá lett. (Újjáépítése osztrák kezdeményezésre 1990-ben kezdődött. Újraszentelésére 1992. szeptember 20-án került sor.)

Brenner János ismerte Kőmíves János történetét. Ő fiatal ember volt, 1931-ben született Szombathelyen. Nagypja Brenner Tóbiás, Szombathely egykori legendás polgármestere, akinek nevét ma már egy körút őrzi a városban. Jánosék hárman voltak fiútestvérek, mindháromból pap lett. János 1948-ban lépett be novíciusnak a ciszterciák zirci rendházába, alig pár nappal a szerzetesrendek feloszlatása előtt. Hányatott, sőt vészterhes tanulmányi évek után, miközben szerzetesi fogadalmát a konspirációs körülmények között még diáktársai és tanárai előtt is titkolnia kellett, 1955-ben szentelte pappá Szombathelyen Kovács Sándor püspök atya. Újmisés jelmondata ez volt: "Az Istent szeretőknek minden a javukra válik" (Róm 8,28) Szolgálatát a szintén középkori eredetű rábakethelyi templom káplánjaként kezdte meg Kozma Ferenc plébános védőszárnyai alatt. (A község neve a keddi vásárnapra utal.) A visszaemlékezések egybecsengve tanúsítják, sze-

rette, tisztelte, testükben-lelkükben gondozta híveit. Hűséggel cisztercita indulásához, különösen a fiatalokkal foglalkozott nagy figyelemmel és szeretettel.

A plébániához négy filia tartozott: Máriaújfalu egy kilométer, Magyarlak további kettő a Rába-parti úton, Zsida a városon át három, de mezei utakon csak egy kilométer. Végül Farkasfa hegyen át, erdők között több mint nyolc kilométer. A Rába menti erdős, dombos vidék vend és magyar lakói nem zárt falvakban, hanem nagyrészt az erdők, mezők között szétszórt szerken, magában álló tanyaházakban éltek. A fiatal, sportos pap kismotorjával lelkesen járta a vidéket, s a természetben is, a vendvidék egyszerű népében is Isten arcát látta tükröződni. Éppen ezért a hittel teli lelkesedésért, az ifjúság szeretetért került a levert forradalom után a bosszúálló hatalom célkeresztjébe, akárcsak a regnumiak vagy a bokor mozgalom. Az egyházi hivatal az ő eredményeit, de őt magát is össze akarta törni. Prazsák Mihály, az Állami Egyházi Hivatal megyei megbízottja felszólította a püspököt, helyezze máshová, ahol jobban szemmel tudják tartani. Brenner atya azonban előljárójának azt mondta: „Nem félek, inkább maradni szeretnék.” Lelki naplójába pedig ezt jegyezte fel: "Uram, Te tudod, hogy boldogságot itt az életben nem keresek, hiszen mindenemet beléd helyeztem... Uram, tudom, hogy tieidet nem kíméled a szenvedéstől, mert mérhetetlen hasznuk van belőle." A püspök végül

úgy döntött, maradjon Rábakethelyen, amit az egyháziügyi megbízott azzal nyugtázott: „Jó, akkor lássák a következményeit!”

Nem sokkal ezután egy őszi estén Farkasfáról hazafelé az erdei úton valami ismeretlenek fahasábokat hajigáltak motorja elé. Ő ügyesen elkerülte az ütközést, és otthon erről csak annyit mondott: „Nem volt szerencsénk.” – és nevetett.

A tragédia 1957. december 14-én éjjel történt.

Aznap Szentgotthárdon a tanács- tagok és községi vezetők részére baráti összejövetelt rendeztek, a rendőrségen pedig évváró bál volt. Nagy volt hát a nyüzsgés a kisvárosban. A rábakethelyi temető környékén viszont a sírásó a szürkületben egy bőrkabátos csoportot látott. A kethelyi plébános Farkasfára ment gyóntatni, s az éjszakát is ott töltötte egy család vendégként.

Mi történt eközben a Zsidára vezető erdei úton, soha nem derült ki. Annyi tudható, hogy éjfél körül a plébániára egy fiatalember zörgetett be, Kóczán Tibor, aki korábban rendszeresen ministrált, és kérte a fiatal káplánt, vinné el beteg nagybátyjához a szentségeket. Brenner János karinget öltött, magához vette az Oltáriszentséget, s elindult a rövidítő úton, az erdőn át Zsida felé. Útközben többször megtámadták, kísérője is eltűnt, de ő elfutott. A megadott háznál azonban már többen várták, s nem volt többé menekülés. Miközben ő karjaival, testével az Oltáriszentséget

védte, támadói harminckét késszúrást ejtettek rajta, s még a torkát is megtipporták. Józan ésszel felfoghatatlan az a düh és kegyetlenség, ahogy a fiatal papot, mint vértől ittasult gonosz sihederek egy védtelen állatot, meggyalázták és megölték. Testét így találták meg másnap, megszaggatott, mocskos karingében, vérebe fagyva. Valószínű, hogy halálát nem a késszúrások okozták, hanem a keresztülvágott torkában felgyülemlett vértől fulladt meg.

A nyomozást a helyi rendőrség kezdte, de szinte azonnal átvette tőlük a megyei nyomozó hatóság. Az eljárás azonban nagyon hiányos és ellentmondásos eredményekre jutott. Az összetipport helyszínen értékelhető nyomot nem tudtak rögzíteni, de a dokumentumok egy női cipő saroklenyomatát is megemlítik. Kahler Frigyes, a jeles jogtörténész vaskos kötetben írta le és elemezte a vizsgálat és a perek fellelhető részleteit, de összefüggő képet nem tudott kialakítani. A nyomozók még a plébánost is meggyanúsították, de Brenner János halála és a rákövetkező nyomozás körülményei világossá tették, hogy a gyilkosság része volt az egyház és a hívők megfélemlítésére rendezett akcióknak. (A forradalom után – a Rákosi-korszak egyházüldözésének folytatásaként – legalább hét papot gyilkoltak meg az országban gyanús körülmények között.

A kommunista állam azt is üzente a vallásos embereknek és az egész magyarságnak: Ismét olyan erősek vagyunk, hogy bármit büntetlenül meg-

tehetünk!) Brenner János megöléséért ugyan két embert is halálra ítélték (előbb Tóka Ferencet, majd Kóczán Tibort), de a Legfelsőbb Bíróság a bizonyítás hiányosságai miatt később mindkettőjüket felmentette, és anyagiilag rehabilitálták őket. Az utolsó perre 1964-ben került sor. A két megvádolt ember egyike idővel nyomtalanul eltűnt, a másik még a kétezres években sem volt hajlandó nyilatkozni. A valódi gyilkosok személyére pedig sohasem derült fény. A nyomozás során a helyiek közül sokakat megfélemlítettek és elhallgattattak. Kóczán Tibor édesanyját, aki felelősségre vonta fiát, és a faluban is beszélt róla, egy határőr a kukoricaföldön „véletlenül” lelőtte. Később az is kiderült, hogy Kóczánt a falu párttitkára kérte meg, hogy hívja el a papot.

A vizsgálat során, keresve a gyilkosság okát, az áldozat ellen is több vádat felhoztak (féltékenység, embercsempészet), de nem találtak senkit, aki rosszat mondott volna róla. Végül valaki meg is jegyezte: "Lefolytatták Brenner János szenttéavatási perét!" Mindenki előtt nyilvánvalóvá vált az Isten ügyét hűségesen szolgáló, tiszta lelkű, becsületes pap élete. Nem embercsempész volt, hanem emberhalász...

Brenner János nevét ezután évtizedekig szinte ki sem lehetett ejteni. Fényképét az Állami Egyházügyi Hivatal még a győri papi szeminárium folyosójáról is leszedette. Papok megverésénél és vallatásánál azonban a későbbiekben is el-elhangzott a fenyege-

tés: „Te is úgy akarsz járni, mint Brenner János?”.

Az egyházmegye azonban megőrizte emlékét. Születésének 50. évfordulóján, 1981-ben a ferencesek szombathelyi Szent Erzsébet templomának gyónatókápolnájában őt ábrázoló üvegablakot helyeztek el. Az úton pedig, ahol megölték, a rendszerváltás után emlékkápolnát építettek: a Jó Pásztor kápolnát, amelyet 1996. augusztus 25-én Konkoly István megyés püspök szentelt fel. A harang oldalán János atya jelmondata olvasható. Majd 1999-ben megindították a hivatalos szenttéavatási eljárást is. Azóta az egyházmegye templomaiban minden misén könyörögtek Brenner János szenttéavatásáért. 2006. december 16-án Veres András szombathelyi püspök ünnepi szentmisével Brenner János-emlékévet nyitott meg. Az ünnepségre Kisléghi Nagy Ádám, az egyházmegye „udvari festője” készítette el Brenner János portréját. 2007-ben Pécsen, ahol középiskoláit kezdte, a ciszterci Nagy Lajos Gimnáziumban szobrot állítottak emlékének, de életét bemutató könyv, zenés színpadi mű és DVD film is készült róla.

2008. július 31-én az eljárás első, egyházmegyei vizsgálati szakasza véget ért, és az eljárás Rómában folytatódott. 2017. november 8-án Ferenc pápa jóváhagyta Brenner János oltárra emelését. A boldoggá avatásra valószínűleg 2018 nyarán kerül sor.

Brenner János tehát ma már ott áll az épülő betlehemi jászol mellett. Várja

az Úr érkezését, hogy azután – Szent Ignác imájával szólva – szentjeivel dicsérhesse őt örökkön örökké. És mi vajon, egyszerű pátyi hívek, mai magyarok, tagjai egy-egy kicsiny családnak és az egyházközség nagyobb családjának, mi is ott állunk-e? És vajon mi mire várunk?

Azon a reggelen, ami – ő még nem tudta! – élete utolsó reggele lett, mikor a konyhába lépett, az ébredés és a hajnali fény boldogságával így szólt a plébánia házvezetőnöjéhez: „Málcsi

néni, olyan gyönyörű ez a nap, átölelém az egész világot.”

Nem tudjuk, milyen volt az a reggel. December volt, lehetett borús, vagy lehetett havas és napfényben fürdő, fagytól ragyogó, mindegy. János atyának örömtől és a világ szépségétől, az emberek szeretetétől repesett a szíve. Csordultig volt adventi várakozással. Estére kelve pedig az Eucharisziát ölelve meglátta az örökkévalóságot. Virrasszatok! – mondta a Mester. Őt, íme, teljes készenlétben találta az Úr.

Molnár László Aurél

KARITÁSZ HÍREK

(2017. december)

Az Erzsébet napi élelmiszergyűjtés eredménye mintegy 80 000 Ft értékű élelmiszer volt, melyet 18 rászoruló családnak, illetve nyugdíjasnak osztottunk ki, és mellette több nyugdíjas egyedülállónak készítettünk karácsonyi csomagot. Köszönjük az adományokat.

Az ősz folyamán egy nehéz helyzetben élő asszonynak igyekeztünk lakhatóbbá tenni a házat, melyben Miczinger Viktor nagyon sokat segített mint villanyszerelő. Ezt ezúton is köszönjük. Köszönjük Krausz Béla segítségét, aki több alkalommal is bűrtort, mosógépet, egyéb nehezebb dolgokat szállított adományozóktól adományozottaknak. Hálásak vagyunk, hogy mindig számíthatunk rá. Szintén egy rászoruló családnak villanyszerelési dolgokat szereztünk be

mintegy 36 000 Ft értékben, hogy karácsonyra újra égjen otthonukban a villany.

A novemberi jótékonyági vásár mintegy 20 000 Ft összegű eredményét édesség formájában eljuttattuk a Pető Intézet tanulói és óvodásai számára Mikulásra. Az adventi vásár bevétele 17 000 Ft volt, ezt az összeget egy szegény magányos idős asszony megsegítésére fordítjuk.

Köszönjük mindenkinek a segítségét, aki akár anyagilag, akár munkájával hozzájárult ahhoz, hogy nehéz sorban élő embertársainknak cseppnyi segítséget tudjunk nyújtani.

Schumicky Ildikó

A LITURGIÁK RENDJE: KARÁCSONY – ÚJÉV ***a Szent II. János Pál templomban***

december 24. vasárnap

8:00 szentmise

16:00 pásztorjáték

24:00 éjféli szentmise

december 25. hétfő

9:00 ünnepi szentmise

december 26. kedd

9:00 ünnepi szentmise

december 27. szerda

15:00 borszentelés

a Pincehegyen a Nagypincénél

december 29. péntek

18:00 szentmise

december 31. vasárnap

8:00 szentmise

16:00 év végi hálaadás

január 1. hétfő

9:00 újévi szentmise

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen
terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen
közlünk

A nyomtatást támogatta:

Emberi Erőforrások Minisztériuma
(NEA-KK-17-N-0022)

Páty

Római Katolikus Plébánia

Képviseli: **Harkai Gábor plébános**

Székhely: 2071 Páty, Munkás tér, hrsz.: 884/5.

Telefon: (06-26) 371-468

Adószám: 19835972-1-13

Bankszámlaszám:

CIB Bank: 11103303-19835972-36000001

Email: titkar@ude.hu